

רצוני נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

(שבחי הר"נ)

... ובנין שבירת כל המדות רעות, היה מפלג בקדשה מפלגת מאד מאד, וקצת ספר מענין שבירת כעס ואמר, שמתחלה היה כעס גדול מאד מאד, ואחר כך, מחמת שרצה להיות איש פשר ברצונו יתברך, התחיל לשבר מדה זו של כעס, עד שזכה לשבר מדה זו של כעס; אבל תכלית שבירת מדה זו מהפך אל הפך, דהינו להתהפך לטוב גמור, שלא יכפת לה כלל וכלל שום דבר, ויהיה רק טוב בלי שום צד קפיא בעולם — זה זכה רק בארץ ישראל, שם זכה לזה, שנתבטל הכעס בתכלית הבטול, וזכה ונעשה טוב ממש, ולא נשאר בו שום צד קפיא בעלמא, עד שאחר כך, אפלו מי שהיה עושה לו כל הרעות שבעולם, לא היה בלבו שום צד שנאה וקפיא עליו, אדרבא, היה אוהבו, ולא היה בלבו עליו כלל, כי היה רק כלו טוב ממש. וגדל עצם הפלגת מדת טובו היה מפרסם לכל מכיריו, כי היה רק כלו טוב בלי שום צד קפיא וכעס כלל, רק כלו טוב, וזה זכה בארץ ישראל כנ"ל.

... וכבר מבאר בספריו הקדושים תורה על זה, שדיקא בארץ ישראל זוכין לבחינה זו, שהוא בחינת ארץ אפים, הפך כעס וחרון אף, ושבשביל זה נתאנה משה רבנו לארץ ישראל וכו', כמו שכתוב: וימחר משה ויקד ארצה; ודרשו רבותינו זכרונם לברכה: מה ראה — ארץ אפים ראה וכו', עין שם...

(ההמשך מעבר לדף)

מכתבי רבי נתן מטבריה, מתוך "קיום התורה"

... מי שמדבק עצמו לספרי רבנו ז"ל בהתמדה ובאמונה גדולה, (מפליג) איך יכול לזכר מחו ולראות נפלאות בכל התורה הקדושה על ידי אור המאיר של רבנו ז"ל ותלמידו הקדוש... (מכתב עג)

קרפן עני שאין בה שום שחיטה ואף על פי כן היא יקרה מאד בעיני ה' יתברך מאחר שרצונו חזק כל כך לה' יתברך עד שגם הוא בעניו הגדולה אינו מונע את עצמו מלהקריב קרבן לה', דהינו בחינת קרבן מנחה שהוא בחינת נפש בחינת רצון.

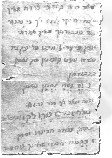
ועל כן נסמכה פרשת מנחות לפרשת מרגלים, כי בחינת מנחות הם תקון המרגלים שפגמו ברצון (ואמרו שהמניעות לבוא לארץ ישראל גדולים כל כך עד שאי אפשר לשברם בשום רצון בעולם). כי על ידי קרבן מנחה ממשכין הארת הרצון כנ"ל שעל ידי זה סוף כל סוף יתקן הכל ונשוב לארצנו בקרוב, אמון בן יהי רצון. (הלכות ברכת הריח ה', אות ח')

ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם

מי שיש לו הסתכלות בזה העולם כפי הסתכלותו בן הוא תחת העין, כי העין מושל עליו מאחר שנמשך אחר עיניו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (סוטה ט) על פמה אחר שיהלך עיניו, שזהו בחינת ולא תתורו

לבבכם ואחרי עיניכם, שלא תהיה העין רואה והלב חומד שולטין עליו, רק הוא יתגבר עלי העין והלב ויעלה עליהם וימשל בהם, בבחינת 'עולי עין'. שלא יהיה לו שום הסתכלות בזה העולם, שזהו בחינת יוסף שנקרא 'עולי עין', ועל כן הוא מבטל כל הרפואות והבושות שהם כלל התאוות והסטרוא אחרא, בבחינת (בראשית ל) אסף אלקים את חרפתי. (הלכות נטילת ידים שחרית ד', אות ז')

שלה-לה

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

ויבא עד חברון

בשרוצים לבוא לארץ ישראל, ששם עקר כלליות כל הקדשות, אזי מתגברים ומשתטחים המניעות והעובדים הנמשכים מבגדים הצואים, שאי אפשר להכניעם כי אם בכח התורה והצדיקים, והעקר בכח קברי הצדיקים שכבר נסתלקו ובאו למנוחתם. ועל כן בשראה כלב שמתגברים מאד עצת המרגלים שרוצים לפגם בקדשת ארץ ישראל, הלך ונשתטח על קברי אבות. ועל כן גם בתחלת גאלת מצרים שהיתה בשביל לבוא לארץ ישראל פתיה: "ויקח משה את עצמות יוסף עמו", בחינת קבר הצדיק (הלכות בציעת הפת ה', אות מ"ז לפי אוצר היראה - ארץ ישראל, אות י"א)

והקריב על בן הבקר מנחה

נסמך פרשת מנחות נסכים לפרשת המרגלים, כי קרבן מנחה הוא בחינת הארת הרצון, כמו שכתוב (ויקרא ב, א): ונפש פי תקריב קרבן מנחה, וכמו שפרש רש"י (ע"פ מנחות קד): לא נאמר נפש אלא במנחה, מי דרבו להקריב מנחה, עני, מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו, 'נפש' זה בחינת רצון והשתוקקות חזק במסירת נפש.

כי כל הקרבנות של בהמות ועופות שסומכין עליהם ושוחטין אותם וכו' זה בחינת זביחת היצר כמובא, אבל המנחה אין בה שחיטה, והיא בחינת קרבן עני, אין עני אלא מן הדעת (נדריים מא.), הינו מי שהוא עני במעשים טובים ואין בו דעת לזבח את יצרו לגמרי ואף על פי כן הוא רוצה להקריב קרבן לה' נתנה לו התורה עצה שיקריב את נפשו הינו רצונו, שזהו בחינת קרבן מנחה שנאמר בה נפש שהיא

חיזוק השבוע

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב, טו)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמ נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

סיפור השבוע

(שבחי הר"ן)

עצמו מאד, שהוא ענו בתכלית הענוה, ואמר, שאין מי שזוכה לענוה באמת, כִּי־אם מי שהוא במדרגה זו, שיכול לומר על עצמו, שהוא ענו כמו משה רבנו עליו השלום, שכתב על עצמו(נ): והאיש משה ענו מאד מכל האדם וכו', וכמו שמצינו בדברי רבותינו זכרונם לברכה(ס), שאמר רב יוסף: אל תתני ענוה, דאיכא אנא; והוא זכרונו לברכה היה בבחינה זו, והתפאר עצמו בעצם מעלתו במדת ענוה בתכלית הבטול לגמרי:

עמך בית ישראל כל טוב, וכל מה שחסר לנו הן בגשמיות הן ברוחניות, הכל יתמלא לטובה על ידי תפלות הצדיקים האמתיים שיתפללו עלי ועל כל עמך בית ישראל. כי אתה ידעת, כי אין לנו כח לסדר תפלותינו לפניך כראוי, ודברנו מגמגם מאד, ולשוננו מלא פגם.

על כן אין לנו שום סמיכה ותקוה, כי אם על תפלת הצדיקים האמתיים. הן הצדיקים האמתיים אשר הם בחיים חיותם לארך ימים ושנים, הן הצדיקים אמתיים שוכני עפר, עליהם לבד תמכתי יתדותי, עליהם לבד אשים תקותי, עליהם אשען, ובזכותם וזכרם הגדול באתי לפניך ה' אלקי ואלקי אבותי, חוס וחמל עלינו, שגינינו תפלתם בעדנו שנופה על ידי תפלתם להתקרב אליך באמת. ונופה לסור מרע באמת ולעשות הטוב בעיניך תמיד, מעתה ועד עולם, אמן סלה: (לקוטי תפילות א' – מתוך תפילה י')

חיזוק השבוע

מכתבי רבי נתן מטבריה, מתוך "קיום התורה"

... כי יש לי דבורים הרבה לכתב לכם להחיות נפשכם, כי בעת חלוי עקר למודי הוא ספרי רבנו ז"ל ותלמידו הקדוש.

כי אני לומד שעה אחת מעט גמרא וחמש עם רש"י, ויותר כמה שיש לי כח אני לומד ספרי רבנו ז"ל ותהלים ותפלות - וזה עקר החיות שלי. (מכתב צב)

מאת פ"מ

תשי ישראל

שיחות נלהבות מפי רבי ישראל, זצ"ל

זמירות שבת (המשך)

... וכשהוא אמר את המודה אני לפניך על כל החסד - לא היה יכול להמשיך הלאה, ואמר עוד הפעם (בתנועה של נסח ראש השנה): 'על כל החסד' - 'על כל..'. הנגון של ראש השנה, הנסח של ראש השנה..

הנסח שלנו של ראש השנה הוא כזה געגועים, שאין אנחנו יודעים כלל מה זה. עכשיו מן הסתם לא רואים כזה, אבל מה שנעשה אז, מה שעשה רבנו הקדוש עם אנשיו, גם תמיד נעשה.

הוא אמר את הנסח של ראש השנה: 'החסד, החסד', ככה הנסח שלנו של ראש השנה, מין געגועים כזה, כמו שמדברים להשם יתברך.

אני זוכר רבי נפתלי (כהן זצ"ל) היה מתפלל בראש השנה, ראיתי איך שהוא התפלל לפני העמוד, אבל הוא לא התפלל לפני העמוד, רבי נפתלי - הוא התפלל לפני השם יתברך, לא לפני העמוד, לפני השם יתברך!

הוא עמד לפני העמוד, והוא היה עושה תמיד בידיים להשם יתברך, ככה תנועות, כמו שמדברים עם אנשים...

אני זוכר את ה'ונתנה תקף' שלו, 'ונתנה תקף' - הוא קבע בי בה'ונתנה תקף', כזה 'ונתנה תקף קדשת היום, כי הוא נורא ואים', וכן הלאה..

איך הוא התפלל! הוא היה נוסע על ראש השנה, הוא עוד היה על ראש השנה שהיה עוד הריח והנסח של רבי נתן, של רבי נחמן טולטשינר!

'ה'ונתנה תקף', איני יכול לעשות כמוהו, אבל היה.. 'ונתנה תקף קדשת היום' - ראש השנה - 'תקף קדשת היום', וככה הוא הגיד את המלים...

היה עוד איזה חזן - רבי דוד חלדנקי, הוא עבר בבית חרשת של מנעלים, הוא היה מתפלל בראש השנה, היה לו קול יפה ...

עצות ותפילות

צדיק, טז"ז

דינים וזוכין לחכמה וחיים ואריכות ימים ולהשגת התורה, בנגלה ובנסתר (שם).

... ותעורני להתקשר באמת עם רוח הקדש של צדיקי אמת, ואזכה לשאוב ולהמשיך לתוך לבי את רוח הקדש של צדיקי אמת, ועל ידי זה אזכה ליושר לבב באמת, שיהיה לבי נכון עם ה' תמיד באמת ובאמונה שלמה ובענוה אמתיות. ואזכה ברחמיך שיהיה נמשך הרוח הקדש הזה לתוך ידי ורגלי, עד שאזכה לתקן פגם הידים והרגלים, לגלות ולהאיר הארת הידים והרגלים, עד שיתעורר לבי בשמחה גדולה לשמך הגדול באמת, עד שתתפשט השמחה הקדושה לתוך ידי ורגלי עד שאזכה להמחאת כף ורקודין דקדשה, באפן שנופה להמתיק דינים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל, על ידי מחאת כף ורקודין דקדשה, ואזכה ברחמיך לנשא ולהרים ולהעלות את ידי ורגלי לנקותם מכל פגם.

וזכני ברחמיך הרבים, להאמין בצדיקי אמת ואזכה להתקרב אליהם באמת. ותהיה בעזרי שאוכל לעורר רחמים תמיד אצל הצדיקי אמת, שיתפללו עלי ויעתירו בעדי ויעוררו רחמים אצלך לקרובי אליך באמת. ומשיכו עלי ועל זרעי ועל כל

צדיקי אמת הם מעלין את התפלה בעליות גדולות עד שמגלין אלקותו ומלכותו יתברך לכל באי עולם אפלו להרחוקים מאד מאד שהם הרשעים והעובדי פוככים ומזלות שזה עקר גדלתו של הקדוש ברוך הוא. כי עקר גדלתו של הקדוש ברוך הוא שגם הרחוקים מאד ואפלו העובדי פוככים ומזלות ידעו שיש אלקים שליט ומושל. על כן מי שיש לו חולה או איזה צער בתוך ביתו, ילך לצדיקים שיבקשו עליו רחמים ובה עושה נחת רוח גדול להשם יתברך, כי הקדוש ברוך הוא מתאנה לתפלתן של צדיקים, כי עקר התפלה אינם יודעים כי אם הצדיקים (לקוטי מוהר"ן, סימן י').

על-ידי התקרבות לצדיקים מבטלין הגאנה שהיא עבודה זרה וזוכין לאמונה שלמה ולבחינת רוח הקדש ועל ידי זה זוכין לשמחה גדולה עד שבאים להמחאת כף ורקודין דקדשה, שעל ידי זה ממתיקין